

ΦΕΓΓΑΡΙ

Πάνου απ' τον ύπνο μας το πλατάγισμα του αντίσκινου –
ύπνος κομματιασμένος απ' τον άνεμο·
ένα τοπίο μισό μαύρο, μισό κίτρινο,
ένα κομμένο πόδι ψάχνοντας για το σώμα του
κι ο ραβδοσκόπος χτυπώντας την πέτρα – δοκιμάζοντας·
κι ο θάνατος χτυπώντας την καρδιά μας – δοκιμάζοντας.

Ενας παραμιλάει μέσ στον ύπνο του.
Ενας φώναζει σαν τον πληγωμένο στο πεδίο της μάχης.
Οι άλλοι δεν τον ακούνε. Κοιμούνται.
Μην έχουνε λοιπόν πεθάνει ;
Κι η ίδια φωνή φωνάζοντας : « Νερό, νερό ».

Δεν είναι τίποτα. Κοιμήσου.
Μεθαύριο θα σου φέρω μιά βρύση στα χέρια μου.
Θα σου φέρω ένα ποτάμι μεθαύριο. Κοιμήσου.
Δεν είναι το καράβι. Είναι ο άνεμος.
Ο διάδρομος με τα πλακάκια, μισά μαύρα, μισά κίτρινα
και τα δεκανίκια της νύχτας στο διάδρομο.

Δεν είναι τίποτα. Είναι ο άνεμος. Κοιμήσου.
Η αντίσταση του τεντωμένου σκοινιού.
Αντέχει το σκοινί – κι η απόφαση αντέχει.
Δεν κόβεται στα δυό το δίκιο. Η Παναγία του Φεγγαριού
τριγυρίζει ξυπόλυτη μέσα στ' αντίσκηνα.

Με τέτοιον άνεμο τί θέλετε ; – παραμιλούσε.
Κόβονται στη μέση τα λόγια των πεθαμένων.

LUNE

Au-dessus du sommeil, le claquement de la tente –
sommeil morcelé par le vent ;
un paysage mi-noir mi-jaune,
un pied coupé cherchant son corps
et le sourcier frappant la pierre – pour essai ;
et la mort frappant notre cœur – pour essai.

L'un délire dans son sommeil.
L'un crie comme un blessé sur le champ de bataille.
Les autres ne l'entendent pas. Ils dorment.
Ne sont-ils donc pas morts ?
Et le même cri criant : « De l'eau, de l'eau ».

Ce n'est rien. Dors.
Après-demain, je t'apporterai une fontaine dans mes mains.
Je t'apporterai une rivière, après-demain. Dors.
Ce n'est pas un bateau. C'est le vent.
Le couloir aux dalles mi-noires mi-jaunes,
et les béquilles de la nuit dans le couloir.

Ce n'est rien. C'est le vent. Dors.
La résistance de la corde tendue.
Elle tient, la corde – et la détermination tient aussi.
La justice ne se coupe pas en deux. La Vierge de la Lune
flâne pieds nus sous les tentes.

Avec tout ce vent, que cherchez-vous ? – il délirait.
Elle s'interrompt au milieu la parole des morts.

Τί θέλετε ; Τί θέλετε ;
Τί θέλει το φεγγάρι στη σκηνή των γερόντων ;
Έχει ένα μικρό σουγιά το φεγγάρι
να σκαλίσει αμπελόφυλλα στην κασέλα του μπαρμπα-Μήτσου.
Έχει δυό μικρές Κυριακές μέσα στα μάτια του.

Τί να τον κάνουμε τούτο το σουγιά ;
Είναι μιά φλέβα στον καρπό του χεριού – δεν είναι εκεί –
πάρα μέσα είναι ο σφυγμός, πάρα μέσα,
και το σκοινί πού αντιστέκεται στον άνεμο –
ού γιού – ούου γιού – μπαρμπα-φεγγάρι,
δεν κόβονται τούτα τα σκοινιά
παράτα το σουγιά σου – παράτα τον,
πήγαινε στ' άρρωστα παιδιά να πουλήσεις ασημένια σταουρουλάκια.
Μέσα σε τούτα τα χοντρά παπούτσια είναι πολύ λιγνά τα ποδάρια σου.
Δεν μπορούνε να σύρουν τα πόδαρα σου
ετούτα τα χοντρά παπούτσια των συντρόφων.

Σκύψε και μέτρησέ τα
να λογαριάσεις το δρόμο πού περπάτησαν,
το δρόμο πού θα περπατήσουν,
το δρόμο πού δεν έχει τέλος.
Ετούτα τ' άρβυλα τα μπαλωμένα, τα χοντροκαμωμένα,
δεν είναι γιά τα πόδια σου, φεγγάρι.
Ετούτα τ' άρβυλα περπάτησαν τον πόνο,
περπάτησαν το θάνατο, μπαρμπα-φεγγάρι,
το θάνατο δίχως να σκοντάψουν.

Αντε, τραβήξου από το δρόμο τους βερέμικο φεγγάρι.

Que cherchez-vous ? Que cherchez-vous ?
Que cherche la lune sous la tente des vieillards ?
Elle a un petit canif, la lune
pour graver des feuilles de vigne sur la cantine du père-Mitsos.
Et deux petits dimanches dans les yeux.

Qu'en faire de ce canif ?
Il y a une veine au poignet, là – mais ce n'est pas là –
plus au fond il y a le pouls, plus au fond,
et la corde qui résiste au vent –
hou-hou – houhou-hou – père-lune,
ces cordes ne se coupent pas
lâche ton canif – lâche-le,
pour distribuer des petits crucifix argentés aux enfants malades.
Dans ces grosses chaussures, tes pieds sont trop petits.
Elles ne peuvent pas traîner tes grands pieds,
ces grosses chaussures de camarade.

Baisse-toi et mesure-les
pour calculer le chemin qu'elles ont parcouru,
le chemin qu'elles vont parcourir,
le chemin qui n'a pas de fin.
Ces godillots rapiécés, rustiques,
ne sont pas pour tes pieds, lune.
Ces godillots ont parcouru la douleur,
père-lune, ils ont parcouru la mort,
la mort sans trébucher.

Allez, écarte-toi de leur chemin, malingre lune.